

Historia de un vecindario / Nagaya shinshiroku

Direcció: Yasujiro Ozu

País: Japó (1947)

Guió Yasujiro Ozu, Tadao Ikeda **Música** Ichiro Saito **Fotografia** Yuuharu Atsuta
Interpretació Choko Iida, Hôhi Aoki, Eitaro Ozawa **Durada** 72 min **Gènere**
Drama **Llengües** Japonès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Al Japó de la postguerra, un home troba al carrer un nen perdut i el porta a casa seva, però ningú no vol acollir-lo, ni tan sols per una nit. Finalment, ho fa una vídua de caràcter agre. L'endemà, la dona porta el nen al seu barri i esbrina que el pare se n'ha anat a Tòquio i l'ha abandonat. (FilmAffinity)

Crítica

“Historia de un vecindario” (Yasujiro Ozu). Sant Sebastià 2023

Sempre havia tingut **Historia de un vecindario** per un Ozu menor. Dues raons havien consolidat aquesta sensació: la seva curta durada (72 minuts) i el fet de ser la primera pel·lícula d'Ozu de postguerra, “culminada el 1947”, com diu una mena de subtítol, rodada després d'un impàs de cinc anys, després d'un dels seus grans títols, *Érase una vez un padre*, i just abans d'altres dels seus títols 'menors', *Una gallina en el viento* (després ja vindria *Primavera tardía* i Ozu entraria en una etapa en què les obres mestres es van succeir fins a la seva primerenca mort el 1963). Doncs bé, després de veure la nova restauració només cal reafirmar-se que **Historia de un vecindario** pot ser un Ozu menor, fet que no treu perquè sigui una petita, però indiscutible obra mestra, amb totes les virtuts del cineasta japonès concentrades en poc més d'una hora de projecció.

Aquí tenim tots aquests elements que s'han convertit en característics de la seva obra: un nen més tossut que rebel, els típics *pillow-shots* de transició, una malenconiosa excursió fins a la platja amb dos personatges, un darrere l'altre, de perfil, mirant cap a l'horitzó; també Chishu Ryu, encara que aquesta vegada encarnant un personatge més d'acord amb la seva edat que ens ofereix un dels grans moments de la filmografia d'Ozu quan comença a cantar una cançó i els seus veïns de la barriada l'acompanyen marcant el ritme colpejant sobre gots i bols. I molt més, començant per aquest retrat d'un Tòquio que havia estat arrasat pels bombardejos i que està sumit en runes. A **Historia de un vecindario** el veritable protagonisme recau en les ruïnes que ha deixat la guerra, que no són només les de les cases, sinó també les vídues com la Tane o els orfes, als quals Ozu dedica els últims plans de la seva pel·lícula, per més que tota la seva trama giri al voltant d'un fals orfe o un nen aparentment abandonat. Aquesta és una pel·lícula en què els nens busquen una figura paterna i els grans anhelan aquest fill que la guerra els va impossibilitar tenir. És Ozu i els personatges d'**Historia de un vecindario** intenten sobreposar-se als seus dissorts i mirar cap al futur, però no poden dissimular que són els supervivents d'una catàstrofe gegantina.

Historia de un vecindario va ser un dels dos Ozu la restauració dels quals es va presentar aquest any a Cannes Classics. L'altre va ser *Las hermanas Munekata* i les dues pel·lícules tindran distribució a Espanya. Vivim temps insòlits.